חוסר־אובייקטיביות

התברר לי סופית שהאדם הוא לא עץ־השדה ולא בטיח. האדם הוא סתם יצור מלא שינאות ואהבות ורוע־לב וטוב־לב וחשבונות אינטרסנטיים וחוסר־ספונטניות ועוד תכונות מוזרות שאצל אחרים הן חסרונות ואצל עצמך הן תכונות אנושיות.

הנה אתמול אני הולכת לי ברחוב שלי ובמידרכה ממול הולך איש. נראה איש בסדר, אינטליגנטי, מחונך, כמעט מכובד, שיער־שיבה, ארשת־פנים די נעימה. עוד לפני שזיהיתי שהוא חבר־כנסת, ידעתי שהוא לא סתם ארחי־פרחי.

עוד אני הולכת וחושבת לעצמי מה לחבר־כנסת מכובד ברחוב הבלתי־מכובד שלי, והנה מועך האיש משהו לבן שהיה לו ביד (נייר גדול או קופסת סיגריות) משליך אותו לרחוב, בלי בושה וממשיך ללכת.

מייד החלטתי לעבור את הכביש למידרכה שלו, להרים את מה שהוא זרק ולרוץ אחריו, אבל בדיוק אז ניגשה אליי שכנה והתחילה לדבר אליי.

תשאלו מה מגעיל פה?

קודם כל, זה די מגעיל שחבר־כנסת לא שמע על פחי־אשפה והוא זורק אשפה ברחוב. אבל עוד יותר מגעיל מזה זו אני. ברור לי שאילו חבר־הכנסת הזה היה רוני מילוא, למשל, או אברהם שפירא, תיכף הייתי כותבת את שמו בעיתון כדי שיתבייש קצת. אבל חבר־הכנסת הזה הוא אחד שבאופן יחסי (לפי דעתי) הוא בסדר, והייתי רוצה לראות עוד כמה כמוהו בכנסת ויכול להיות בכלל שהקופסה או הנייר נפלו לו לא בכוונה ואולי עד עכשיו הוא מצטער על שלא הרים את הדבר מהמידרכה וליכלך רחוב ובגלל זה אני לא כותבת את שמו בעיתון, כדי שלא יתבייש.

אני יודעת שחוסר־האובייקטיביות שלי הפעם הוא מתועב ממש, אבל כידוע, האדם הוא לא עץ־השדה, אלא אתם יודעים מה.

במקום סתם קניידלך

המסורות האלה שיודעות לתכנן כך שספר־הבישול שלהן למאכלי־חג הפסח יראה אור חודש וחצי לפני הפסח, עושות לי ריגשי־נחיתות, אשמה ו... טוב, לא חשוב.

אחת כזאת היא חווה נתן, שסיפרה ספר־הבישול לחג־הפסח. יצא לאור בימים אלה בהוצאת זמורה־ביתן.

מי שהמיצווה היחידה שהוא מקיים בפסח היא מצוות אכילת קניידלך וצלי וליפתן תפוחי־עץ, לא יזדקק לספר הזה. אבל מי שחפצה נפשו לשמור על כשרות במשך שמונה ימים וגם לא להשתעמם, טוב יעשה אם יקנה את הספר לאשתו.

פרק אחד מתוך הספר מוקדש למינהגי החג ומאכליו בנוסח יהודי תימן, יהודי איטליה, ספרד ואשכנז ושאר הספר מתכונים.

יש פרקים שלדעתי אינם נוגעים במיוחד לפסח, כגון הפרק על הסלטים, המרקים והמתאבנים, אבל אולי הכוונה היא שבשעת הכנת ארוחות הפסח, לא תזדקקי לספר נוסף. הצילומים המהיבים ביופים של הגדות־פסח ישנות הופכות את הספר מעוד ספר־בישול למתנה מהודרת.

אגב, הספר הזה הזכיר לי שאר־טו־טו פסח, והילדים יוצאים ל־21 ימי חופש. התחילו בחיפושים אחר מציאת סידור לילדים. אני אמרתי לכם.

דע בפני מה אתה עומד

צרות גדולות של ילדים קטנים. סיפורים ושירים בביצוע טליה פרל, חברת הד־ארצי. מחיר — 8.5 ש"ח.

מיבחר קטן מסיפרות־הילדים הישראלית, כשהרגש בבחירה הוא על עצבות, דיכאון, צער, כאב, בושה ושאר שמחות.

הסיפורים והשירים של מרים ילן־שטקליס, עודד בורלא, יונתן גפן, דבורה עומר, יהודה אטלס ואחרים, מוכרים ויפים, ואילו לא היו עטופים בעטיפה של פסיכולוגיה חינוכית, אפשר היה ליהנות מהם. אני מודעת לעובדה שהיום זה מאוד באופנה להיות אומלל ובעייתי וסובל, אבל יכול להיות שאם לא נספר את זה לילדים שלנו, הם לא ידעו וימשיכו להיות ילדים.

אגב, לתקליט מצורף דף הנקרא „דף צרות לצביעה", שהוא מיבחר פרצופי ילדים אומללים, במצבים שונים, לילדים שלא הצליחו להבין את המסר משמיעה בלבד.

לולא המנגינות היפות, הייתי נכנסת לדיכאון. ואולי זו הכוונה? אולי?

הקינאה והשפתיים

כמו כולם, אני מעריצה אנשים שיכולים לעשות מה שאני אינני יכולה. מוסיקאים דגולים, אסטרונאוטים, מנתחי־מוח, דוגמניות־

מראה מרגש לשפה התחתונה

צמרת צרפתיות, מרגלים מתוחכמים, בלרינות בבולשוי־בלט וכמובן, נשות יחסי־ציבור.

לגמרי ברור לי שרק גאון מושלם יכול לכתוב כך:

אולטימה II של רבלון הוציאה לשוק בימים אלה, שפתון חדיש — גולת־הכותרת של מחקרי קוסמטיקה אחרונים בתחום טיפול ואיפור השפתיים...

השפתון החדש של אולטימה II הוא נדבך נוסף בסדרת הטיפוח ADVANCED FOR-MULA שהיא סידרה אנטיאלרגית, המבוססת על מרכיבים טיבעיים... הבשורה בשפתון החדש היא העובדה כי יתרונות התכשיר בתחום „אחזקה" אינם פוגמים ביציבות החומר ועמידותו וצבע השפתון נשאר זמן ממושך על השפתיים ומשמר מראה שפתיים מלא, רענן ועשיר, וכו'.

אחרי כל זה, שיעור בצביעת שפתיים. למשל, כיצד לעשות מראה של שפה עליונה מלאה ורכה, כיצד יוצרים מראה מרגש בשפה התחתונה ועוד ועוד, ויש, כמובן, גם תרשימים להבנת הנקרא.

מי שיודע לכתוב ככה, מגיע לו שיקנו את השפתונים שלו, בחיי.

המלך מת – יחי המלך החדש

המלך מת — יחי המלך החדש!

בפרדס־כץ, שממול ק"ק בני־ברק, עומר לו (אולי שוכב) רחוב ד' בן־גוריון. לפני כמה ימים עבר שם צלם המערכת שלנו, ציון צפריר, וראה שמישהו שם פס על בן־גוריון. ציון, שהוא אזרח סוג א', לא התעצל וטילפן לעיריה כדי להודיע להם על הבושה ולבקש שיבוא מישהו ויוריד את הפס מראש ממשלתנו הראשון.

מה רבה היתה פליאתו של האזרח צפריר כאשר מזכירת דובר העיריה הסבירה לו שהפס על בן־גוריון אינו סתם פס, אלא ביטול של ממש. רחוב ד' בן־גוריון בוטל ומעכשיו קוראים לו רחוב הבאבא סאלי אבוחצירא, רק שהשלט של המלך החדש עדיין לא הוכן.

איפה ראיתי דבר כזה? נרמה לי שבאיראן. שם שרפו את תמונת השאה ומייד תלו במקומה את תמונתו של חומייני. דומה, לא?

אגב, מעניין אותי מה אומר על הסיפור הזה שכנו של בן־גוריון, הרב י' פתאייה. בטח מת מפחד שגם אותו ימחקו בקרוב, לטובת הבאבא ברוך, למשל, או המכשפה ממושב דובב.

מה שהכי נורא זה שככה הם ימשיכו — אם לא יעצרו אותם.

לך תדע מי צודק

במבט לחדשות ביום 11.2.86 הודיעה הקריינית אורלי יניב שאחוז המובטלים בארץ ירד בשלושת החודשים האחרונים מ־115 אלף ל־100 אלף מובטלים.

שלוש דקות אחרי החדשות שודרה שיקופית המוריעה על תוכנית הטלוויזיה יש שאלות. הנושא יהיה, נאמר בשיקופית, החרפת האבטלה בישראל.

האם לא כדאי שאורלי יניב ושימעון טסלר יישבו כמה דקות ביחד במיזנון הטלוויזיה, ויתאמו ביניהם את העוברות?

החזר חוב

מתכון העוגה הנהדרת הזאת שייך לאמנון אריאלי (שעליו כתבתי בשבוע שעבר), אלא שמפאת חוסר מקום במדור של השבוע שעבר, הוא הועבר, למרור המכובד הזה. 20 דקות עבודה בשביל עוגה טעימה, נראה לי ממש חינם.

עוגת גבינה ללא אפיה

המיצרכים: 1 שקית ג'לטין (14 גרם), 3 חבילות גבינת 9%, כוס סוכר, שקית שמנת מתוקה, 2 ביצים, חבילה וחצי ביסקוטים.

ההכנה: מערבבים את הג'לטין בחצי כוס מים רותחים ומשאירים להתקרר.

מקציפים את השמנת בתוספת 2 כפות סוכר וטיפת ויסקי או ברנדי.

בכלי שני מערבבים את הגבינה + הסוכר + הביצים ומוסיפים לאט לאט את הג'לטין המומס. מוסיפים לתערובת הזו, בעירבוב איטי, את השמנת המוקצפת.

מרטיבים את הביסקוטים אחד־אחד בחלב (רצוי עם קצת רום או ליקר), ומרפדים תבנית מרובעת די גדולה. שופכים מחצית התערובת על הביסקוטים ומרפדים בשיכבה שניה ומכסים אותה בשארית התערובת.

מאחסנים במקרר כמה שעות לפני האכילה.